

Římanům 13, 8 – 12 Nikomu nebuďte nic dlužni, než abyste se vzájemně milovali, neboť ten, kdo miluje druhého, naplnil Zákon. Vždyť přikázání, nebudeš cizoložit, nebudeš vraždit, nebudeš krást, nebudeš žádat, a je-li ještě nějaké jiné přikázání, jsou shrnuta v tomto slovu: Budeš milovat svého bližního jako sebe samého. Láska bližnímu nepůsobí nic zlého. Naplnění Zákona je tedy láska.

Víte také, jaký je čas, že už nastala hodina, abyste procitli ze spánku; vždyť nyní je naše záchrana blíže, než když jsme uvěřili. Noc pokročila, den se přiblížil. Odložme proto skutky tmy a oblečme zbroj světla.

Milé sestry, milí bratři!

Nikomu nebuďte nic dlužni. Znáte to. Něco dostaneme, a hned přemýšlíme, čím bychom to oplatili. Nemusí jít jen o věčné dárky. Může to být i pomoc, rady, laskavost. Vděčnost je správná. Cítíme to jako morální závazek. Neměla by však ta odplata být hned. Urážíme tím dárce. Šlechtný dárce přece žádnou odplatu nečeká. A ukazujeme, že neumíme přijímat dary, laskavost od druhých. I tomu se musíme učit. Přijímat lásku druhých. Vděčnost by měla být příležitostná. Když sami můžeme prokázat bližnímu laskavost, dát mu něco, co ho potěší, pomoci mu.

Jak ale **dlužíme vzájemnou lásku**? Láska je víc než obdarování. Láska je víc i než vděčnost. Pavel to nejdříve ukazuje na Zákonu. Na přikázáních Desatera. Jistě všichni chápeme, že láska je protikladem všech hříchů. Kdo se rozvádí, zraňuje své děti. Kdo je nevěrný svému partnerovi, partnerce, zraňuje je – nemiluje je. Kdo podvádí, krade, vraždí, ...i tam je to jasné. Zlé skutky zakazuje Bůh svými přikázání. Jistě mi dáte zapravdu, že je těžké stále se zkoumat podle přikázání. I když nejjednodušší přehled máme v Desateru. Tam jsou vypočítány jednotlivé oblasti, ve kterých lidé hřeší. Proti Bohu i proti lidem. Proto lidé říkají: Kdyby všichni dodržovali Desatero, byl by ráj na zemi. Neříkají a měli by: Kdybychom se milovali, byl by ráj na zemi. I starší bratr v příběhu o marnotratném synu říká: **Tolik let už ti sloužím a nikdy jsem neporušil žádný tvůj příkaz.** Otec mu odpovídá: Podívej se, tvůj bratr se vrátil, opět se budeme moci milovat. Proto se raduj. Proto není důležité, co jsme neudělali nebo udělali špatného, ale že jsme nemilovali. Marnotratný syn to pochopil. **Otče, zhřešil jsem proti Bohu a proti tobě.** Hřešíme nedostatkem lásky. Proto bychom se neměli zkoumat, co jsme udělali špatně, ale zda milujeme. Vždycky budeme hřešit, jsme jen slabí lidé. Lásku však stále dlužíme. Proto se láska týká každé chvíle, každého dne a každého člověka. a stále jsme jejími dlužníky.

Samozřejmě jsou různé projevy lásky. Je snadné říct: miluju každého člověka a myslet na lidi, kteří jsou mi vzdáleni, kterým lásku nemohu nijak projevít. V podobenství o Samaritánovi Ježíš ukázal, že nemáme hledět na to, kdo je náš bližní, ale **komu se my staneme bližními**. Kněz a chrámový pomocník nepomohli zraněnému, necítili se být k němu nějak povinni. Samaritán cítil, že se mu má stát bližním, že je mu povinen láskou.

Včera večer jsme rozsvěcovali stromek na návsi u kapličky. Sejde se kolem padesáti lidí. Nepřijde celá vesnička, jen lidé, kteří mají k sobě blízko. Zazvoním na zvon v kapličce. Rozsvítí se stromek i světelné řetězy na zvoničce a přilehlém hasičském domě. To připravili ti mladší. A kaplička začne hrát a zpívat koledy. Mladší roznáší svařák. Utváří se skupinky, ve kterých se lidé baví. Jedna taková skupinka asi šesti lidí bývala my, stařešinové. Až do letoška. Byl jsem tam sám. Během roku jeden zemřel, ostatní měli důvod nepřijít. Nemoc, stáří. Vím, že jsem si blízký skoro se všemi, co tam byli, nedokázal jsem se však připojit k žádné skupince. Nikomu nejsem lhostejný, přesto jsem nedokázal překonat hranici, která je mezi jejich a mým myšlením. Přitom já jediný jsem tam věděl, že Boží království potřebuje místa, kde se lidé sejdou, ale Boží království není v těch místech, ale v lidech. To rozsvěcení stromku byla jen příležitost, ale **Boží království**, řekl Ježíš, **je ve vás a mezi vámi**.

Toho se týká druhá část dnešní perikopy: **Víte také, jaký je čas, že už nastala hodina, abyste procitli ze spánku; vždyť nyní je naše záchrana blíže, než když jsme uvěřili. Noc pokročila, den**

se přiblížil. Odložme proto skutky tmy a oblečme zbroj světla. Nečekejme už, že naše záchrana je v tom, že Ježíš přijde a skončí tento věk. Kéž nás pronikne vědomí, že neseme pochodeň a zbroj Božího království. Že Ježíšovi máme připravovat jeho království. I když to neumíme, nedokážeme, stále se snažit, aby Boží království bylo v nás a mezi námi. Ano, Ježíš chce přijít do svého království. Chce přijít ke žni, a andělé budou vázat plevel do snopků ke spálení. Žně mu však musíme připravit. Obilí musí vyrůst, dozrát. Ježíš chce pojíst s námi chléb nebeského království. Nejdřív však musíme prokvasit celé těsto a upéct jej. Stát se chlebem.

Dlužíme lásku tomuto světu. Staňme se bližními našim blízkým. Zbroj je připravena. Jen ji obléci. Čtěme dál dvě další kapitoly, jak vytvářet společenství. A v poslední kapitole, kolik je pozdravů! Kolik přátel! Amen.